

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1. lutego 2018 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej zwana także: (...)) wystąpiła przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (dalej zwanej też: (...)) o zapłatę kwoty 7.883,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 29. czerwca 2017 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr. rej. (...), w wyniku kolizji drogowej. Wskazała, iż odpowiedzialnym za powstałe zdarzenie był kierujący pojazdem marki V., który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi równowartość wypłaconego przez nią na rzecz ubezpieczającego odszkodowania z umowy ubezpieczenia auto-casco, należną jej, na podstawie art. 828 k.c. od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody (pozew, k. 2-5).

W dniu 27. lutego 2018 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt VIII GNc 1117/18, k. 44). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 23. kwietnia 2018 r. (k. 49).

W dniu 2. maja 2018 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana nie kwestionowała co do zasady odpowiedzialności za skutki zdarzenia powodującego szkodę. Pozwana podniosła natomiast zarzut spełnienia świadczenia i zakwestionowała przyjętą przez powoda do wyliczenia wysokości odszkodowania wartość pojazdu marki A. sprzed szkody, podnosząc, iż kwota ta została przez powoda zawyżona (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 50-51).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29. czerwca 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do T. D. (1) (zwanego dalej także: „poszkodowanym”), zaś osobą kierującą pojazdem w chwili zdarzenia był T. D. (2). Uszkodzony pojazd ubezpieczony był w zakresie dobrowolnego ubezpieczenia autocasco w (...) (okoliczności bezsporne; druk zgłoszenia szkody w pojeździe, k. 14-16, dokumentacja zdjęciowa na płycie CD).

Sprawca wypadku, kierujący pojazdem marki V. – R. W., był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) (okoliczności bezsporne).

Poszkodowany zgłosił szkodę w (...) w ramach łączącej go z ubezpieczycielem umowy ubezpieczenia autocasco i wniósł o likwidację powstałej szkody na tej podstawie (okoliczności bezsporne).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) uznało szkodę za całkowitą. Decyzją z dnia 3. października 2017 r. (...) przyznało poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 26.000,00 zł, stanowiącej różnicę między wartością pojazdu sprzed szkody a wartością w stanie uszkodzonym. Wartość pojazdu sprzed kolizji została określona przez (...) na kwotę 42.000,00 zł, zaś wartość pojazdu po kolizji na kwotę 16.000,00 zł (okoliczności bezsporne; decyzja ubezpieczyciela, k. 37-38; wyliczenie szkody, k. 21-34; oferty zakupu, k. 35-36).

W dniu 2. stycznia 2018 r. (...) wezwała (...) jako ubezpieczyciela OC sprawcy szkody do zapłaty kwoty 26.000,00 zł z tytułu regresu ubezpieczeniowego (okoliczności bezsporne; wydruk zgłoszenia szkody, k. 40).

Na podstawie decyzji z dnia 9. stycznia 2018 roku (...) wypłaciło (...) odszkodowanie w kwocie 18.117,00 zł, odmawiając zapłaty odszkodowania w pozostałej części. Uzasadniając swoje stanowisko (...) wskazało, iż wartość

pojazdu w chwili sprzed zdarzenia drogowego z dnia 29. czerwca 2017 r. została przezeń ustalona na kwotę 34.117,00 zł (okoliczności bezsporne; decyzja, k. 41)

Dnia 11. stycznia 2018 r. spółka (...) S.A. wezwała spółkę (...) S.A, za pośrednictwem wiadomości email, do przesłania ostatecznej decyzji co do refundacji odszkodowania, oraz podania przyczyny odmowy wypłaty całości odszkodowania (okoliczności bezsporne; wiadomość email, akta szkody, płyta CD).

W dniu 16. stycznia 2018 r. spółka (...) S.A. za pośrednictwem wiadomości email poinformowała spółkę (...) S.A. o podtrzymaniu dotychczasowej decyzji (wiadomość email, akta szkody płyta CD).

Stan faktyczny opisany powyżej był w większości bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez pozwanego, uwierzytelnione przez pełnomocnika w trybie przewidzianym w przepisie art. 129 § 2 k.p.c., Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Ustaleń w zakresie wysokości wartości pojazdu w stanie sprzed szkody dokonał w oparciu o wnioski opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. T.. Opinia sporządzona przez biegłego na użytek przedmiotowego postępowania została sporządzona w sposób prawidłowy, jest spójna i logiczna. Biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na zadane przez Sąd pytanie, dlatego też płynące z opinii wnioski okazały się przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powód nie kwestionował wniosków opinii biegłego. Strona pozwana zakwestionowała opinię wnosząc o zlecenie biegłemu sporządzenia opinii uzupełniającej, w której biegły uwzględni przy wycenie pojazdu wysokość korekty ujemnej z tytułu sytuacji regionalnej.

Biegły odniósł się do zastrzeżeń strony pozwanej w sporządzonej opinii uzupełniającej. Biegły nie znalazł uzasadnienia do przyjęcia stanowiska pozwanej, iż w danym regionie Polski konkretne marki samochodów cieszą większym albo mniejszym zainteresowaniem, co skutkowałoby wyższymi bądź niższymi cenami danego modelu pojazdu na rynku lokalnym. W ocenie Sądu biegły w przekonujący sposób uzasadnił swoje stanowisko w tym przedmiocie wskazując, że nie zna wyników badań, które potwierdzałyby istnienie wskazanego przez pozwanego regionalizmu w zakresie preferencji motoryzacyjnych na obszarze kraju. Sąd podziela także – jako logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego – pogląd biegłego, że w XXI wieku z uwagi na powszechną mobilność i dostępność portali internetowych prezentujących oferty sprzedaży pojazdów z obszaru całego kraju, regionalizm taki praktycznie nie istnieje.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 828 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela. Na podstawie art. 828 k.c. ubezpieczyciel, który pokrył szkodę w ramach stosunku ubezpieczenia majątkowego, z mocy prawa nabywa wierzytelność o zapłatę odszkodowania wobec osoby odpowiedzialnej za szkodę do wysokości wypłaconego odszkodowania. Dodać należy, że górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela jest to, co byłby on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów prawa cywilnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13. września 2012 r., I ACa 480/12). Warto również uwzględnić pogląd Sądu Apelacyjnego w Warszawie - I Wydział Cywilny, wyrażony w wyroku z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. I ACa 620/14, w którym Sąd stwierdził iż: „Regres ubezpieczeniowy nie tworzy nowego, odmiennego rodzajowo roszczenia,

lecz stanowi jedynie podstawę prawną przejścia istniejącego roszczenia poszkodowanego przeciwko odpowiedzialnej osobie trzeciej na ubezpieczyciela – do wysokości zapłaconego odszkodowania.”

Zgodnie z brzmieniem przepisów: art. 6 k.c. i stanowiącego jego procesowy odpowiednik art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Chcąc zatem doprowadzić do uwzględnienia powództwa, powódka winna wykazać: po pierwsze, fakt zapłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego (ubezpieczonego z umowy ubezpieczenia auto casco) oraz – po wtóre – podstawy odpowiedzialności pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Kwestie te były bezsporne między stronami.

Zgodnie z treścią przepisów art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie - przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie natomiast z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim, może to być zatem odpowiedzialność oparta na zasadzie winy lub ryzyka. Warunki obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych unormowane zostały z kolei szczegółowo w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę ruchem tego pojazdu (art. 35). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 pkt 1). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co do zasady, jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uzasadnienie orzeczenia SN z 29 listopada 1996 r., III CZP 118/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 26). W rozpatrywanej sprawie podstawą odpowiedzialności sprawcy szkody, która determinuje odpowiedzialność ubezpieczyciela, jest art. 436 § 2 zd. 1 k.c. W myśl powołanego przepisu, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, naprawienia poniesionych szkód żądać można tylko na zasadach ogólnych. Ogólną odpowiedzialność z tytułu czynów niedozwolonych normuje natomiast przepis z art. 415 k.c., w myśl którego, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Za szkodę odpowiada zatem osoba, której zawinione działanie jest źródłem powstania szkody. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przepis ten statuuje ponadto zasadę winy jako naczelną zasadę odpowiedzialności odszkodowawczej.

Należy wskazać, iż między stronami procesu bezsporne były następujące okoliczności: zaistnienie, przebieg i skutki kolizji drogowej z dnia 29. czerwca 2017 roku, odpowiedzialność pozwanego – jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – za szkody powstałe na skutek tej kolizji, posiadanie przez poszkodowanego dobrowolnego

ubezpieczenia autocasco u powoda, wystąpienie w pojeździe A. (...) szkody całkowitej z uwagi na przekroczenie przez przewidywane koszty naprawy pojazdu jego wartości sprzed szkody, wypłata na rzecz poszkodowanego przez powoda odszkodowania na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco w kwocie 26.000,00 zł oraz dobrowolna refundacja powodowi części wypłaconego odszkodowania przez pozwanego na etapie przedprocesowym – do wysokości 18.177,00 zł.

Jedyną zatem okoliczność faktyczną, co do której strony pozostawały w sporze, to wartość pojazdu sprzed kolizji drogowej, stanowiąca podstawę do wyliczenia należnego odszkodowania, wyrażającego się różnicą wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym i wartości pozostałości, co do której strony były zgodne szacując ją na kwotę 16.000,00 zł.

Celem ustalenia kwestii spornej między stronami, tj. wartości pojazdu sprzed szkody, konieczne było sięgnięcie do wiadomości specjalnych, a tym samym przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Opinia ta została sporządzona przez biegłego sądowego mgr. inż. W. T.. W sporządzonej opinii biegły sądowy uwzględnił szereg czynników niezbędnych do wyliczenia wartości pojazdu sprzed szkody takich jak: marka i model pojazdu, wiek pojazdu, rodzaj napędu, wyposażenie dodatkowe, stan i wariant podwozia oraz nadwozia pojazdu oraz dokonane wcześniej naprawy. Przyjęte przez biegłego czynniki rzutujące na wycenę, stanowiły podstawę wyceny pojazdu za pomocą systemu (...) Ekspert. Biegły w świetle wszelkich okoliczności i po przyjęciu powyższych czynników dokonał wyliczenia wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym, na kwotę 37.900,00 zł. Biegły rozważył również zastrzeżenia strony pozwanej, odnośnie uwzględnienia sytuacji rynkowej dla danego regionu Polski (o czym wyżej). Sąd podzielił ustalenia biegłego w zakresie wyceny pojazdu, która nie budziła żadnych wątpliwości, tak co do przyjętej przez biegłego metodologii badań, jak i prawidłowości sformułowanych przezeń wniosków. Warto również zauważyć, iż strony postępowania ostatecznie nie kwestionowały ustaleń opinii biegłego. W świetle poczynionych przez biegłego ustaleń, wartość pojazdu marki A. (...) w stanie nieuszkodzonym wynosiła 37.900,00 zł, która to kwota powinna stanowić podstawę do wyliczenia należnego odszkodowania. Jak wynika z przedłożonych w sprawie dokumentów, pojazd w stanie uszkodzonym miał wartość 16.000,00 zł (okoliczność bezsporna). W konsekwencji należna powodowi od pozwanego kwota refundacji wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania winna odpowiadać różnicy wartości pojazdu w stanie sprzed szkody i w stanie uszkodzonym, tj. kwocie 21.900,00 zł.

Podsumowując powyższe rozważania powodowa spółka uprawniona była do dochodzenia roszczenia regresowego w stosunku do pozwanej spółki do wysokości 21.900,00 zł. Biorąc pod uwagę, iż pozwany na etapie przedsądowym wypłacił powodowi kwotę 18.117,00 zł, powodowi przysługuje od pozwanego roszczenie o zwrot wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania w wysokości 3.783,00 zł. W związku powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda powyższą kwotę w punkcie 1 wyroku. Powództwo podlegało w tej części uwzględnieniu na podstawie przepisów art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 828 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, jako niezasadne.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. Jak stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanej w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez pozwanego (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwany w części, w jakiej Sąd oddalił powództwo. W konsekwencji pozwany winien ponieść koszty procesu w 48%, zaś powód w 52%.

Wydatki poniesione przez powoda w niniejszej sprawie sprowadzają się do: opłaty stosunkowej od pozwu w wysokości 395,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika należnego stosownie do § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) w kwocie 1.800,00 zł oraz opłat skarbowych od pełnomocnictw (*2) w wysokości 34,00 zł (łącznie 2.229,00 zł).

Wydatki poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie sprowadzają się do wynagrodzenia pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w kwocie 1.800,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz wynagrodzenia biegłego w wysokości 448,00 zł.

Do rozliczenia zatem pozostały koszty procesu w łącznej kwocie 4.494,00 zł. Ponieważ pozwany winien ponieść 48% kosztów procesu (2.157,00 zł), Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 108,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie przepisu art. 84 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd z urzędu nakazał zwrócić pozwanemu niewykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 302,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.